

Carta per a Bala

Al llarg de la vida prenem moltes decisions. Algunes semblen insignificants (potser en el fons no ho siguen); altres són decisives (ho sabem amb certesa). Algunes són fàcils de prendre, altres són ben difícils. Diria que les més difícils són aquelles que tenen efectes sobre els altres.

Precisament, esta és la que vàrem prendre ahir, 3 de desembre a les 15:10 h, Maria i jo.

Òbviament, no ha sigut una decisió presa a la lleugera. Ha sigut ben meditada. Ha sigut una decisió difícil, tal vegada la més difícil que he pres mai. Vull que sàpigues que, en el meu cas, la decisió l'he presa pensant en allò que jo voldria que feren amb mi.

Han sigut quasi 12 anys junts. Molts quilòmetres recorreguts, moltes reflexions junts, moltes abraçades... Recorde un moment de plenitud i felicitat absoluta: en eixe moment estàvem junts, estàvem mirant-nos; connexió plena.

Vull pensar que t'he cuidat bé, però soc conscient que tu ho hagueres fet millor.

Tinc gravats a foc diversos moments junts:

- La teua primera carrera per la via de Muro a Cocentaina, amb tan sols 3 mesos de vida.
- La travessia «La Porta del Cel», amb la nit dormint junts i amb les pujades i baixades amb corda.
- El dia que se'ns va creuar un pastor alemany i et vares posar entre ell i jo (hagueres donat la vida per mi); vares fer que aquell gos, que era el doble que tu, pegara la volta i ens deixara continuar.

- El Campionat d'Espanya de Burgos; vàrem eixir a per totes i, de no ser per la meua caiguda, estic segur que haguérem guanyat (la meua caiguda semblava que t'havia fet més mal a tu que a mi).
- ...

Molts moments ordinaris però rellevants em venen també al cap: les simples abraçades en el teu llit, quan demanaves menjar amb el morro fregant-me la cuixa o alçant el braç... *«Ací estic jo, què hi ha per a mi?»*

Els últims dos anys han sigut durs, però sobretot per a tu. Vares haver de deixar de córrer. Et vares fer dependent, fins al punt d'haver de posar-te bolquers. Sincerament, açò em va costar moltíssim. No volia posar-te bolquers, perquè sempre he intentat atendre't com voldria que m'atengueren a mi. Jo no voldria portar bolquers mai, per què tu els havies de portar? Finalment ho vaig acceptar. Et confirme que, en algunes ocasions, m'ha resultat difícil haver de passejar-te o alçar-me diverses vegades a la nit per a canviar-te de posició al llit. Ara bé, sempre ho he fet de bon grat i sempre m'has fet sentir ple d'alegria.

Les últimes setmanes el passeig era cada vegada més curt, volies tornar prompte a casa, sobretot de cara a la nit. Les últimes setmanes et fallaven les cames de davant; més d'una vegada t'he salvat d'un bon colp al cap. Els últims dies semblaves desorientada i havies canviat les crides d'atenció. Ja no deies: *«Estic ací; necessite ajuda»*. Semblava que deies: *«Estic cansada, em fa mal, fes alguna cosa per mi»*.

Finalment, em vaig posar en la teua pell i vaig decidir prendre la decisió difícil, la més difícil de la meua vida. Mantindre la situació únicament em suposava feina i saps ben bé que la feina no és per a mi cap problema. Prendre la decisió difícil implicava deixar-te anar, però Bala, saps què?

Aquesta és la decisió que voldria que prengueren per a mi si jo estiguera on tu vares arribar.

Ahir per la vesprada la casa estava deserta; trista. Els quasi 12 anys anteriors sempre havies estat tu. Mai havies permès que entrara la soledat a casa. Inclús els últims mesos, eixos en què no podies alçar-te del llit, feies que la casa estiguera plena. La nit ha sigut dura; no m'has cridat, però jo igualment m'he alçat. Este matí no estaves, no he hagut de passejar-te, no he pogut donar-te el bon dia ni besar-te.

Bala